

«Μαγδαληνή, Μάγδα, Μάγκι της Έλλης Παιονίδου»

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ:
ΑΝΤΙΓΟΝΗ
ΣΟΛΟΜΩΝΙΔΟΥ
ΔΡΟΥΣΙΩΤΟΥ

ΕΛΛΗ
ΠΑΙΟΝΙΔΟΥ

Μυθιστόρημα από τη γνωστή συγγραφέα και ποιήτρια θα παρουσιαστεί την Τετάρτη 9 Μαρτίου στη Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών στη Λεμεσό από την Εταιρεία Λογοτεχνών Λεμεσού «Βασίλειος Μιχαηλίδης»

για το εξωτερικό. Στερήθηκε τη μάνα, τον πατέρα, την οικογένεια, το χωριό, τις μυρωδιές, τη γλώσσα της. Ξαφνικά ένα περιστατικό ήταν η αφορμή για να αφυπνίσει όλα όσα είχαν ναρκωθεί μέσα της.

-Για πολλές γυναίκες είναι οικεία αυτά τα αισθήματα; Αρνούνται τα δικά τους «θέλω» και μπαίνουν μέσα στη ζωή των «πρέπει», με τα οποία μεγάλωσαν; Πολλοί που διάβασαν το βιβλίο μου λένε ότι η δική μου ηρωίδα είναι από τις πιο τυχερές διότι είχε και καλή ζωή. Έχει πολλές γυναίκες που αρνήθηκαν την καριέρα και κάνουν κακή ζωή, έχουν έναν άντρα αυταρχικό, αντιμετωπίζουν φτώχεια.

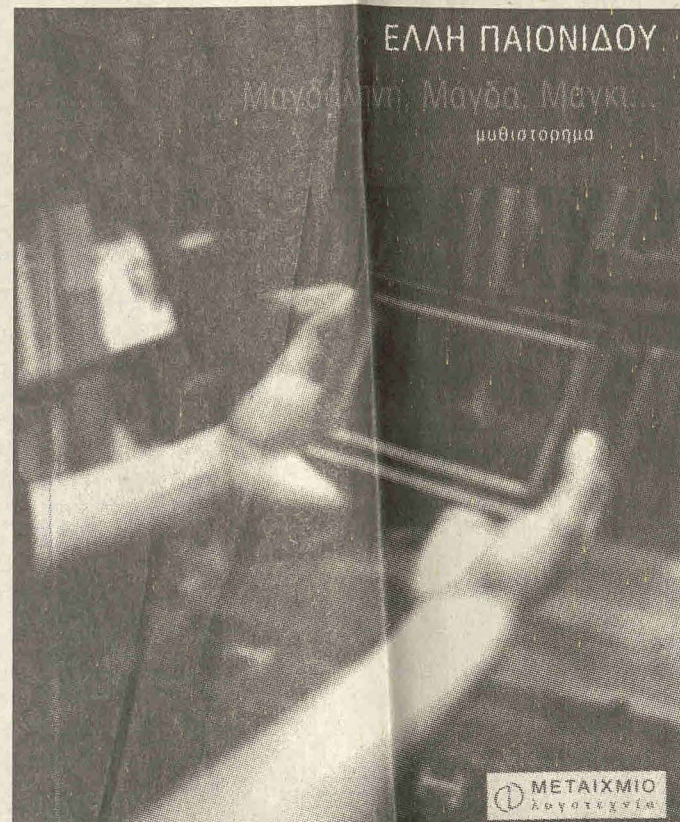
μα, είχα γράψει τρία για εφήβους, οπότε απέκτησα κάποια ικανότητα με τη δομή του μυθιστορήματος, το οποίο είναι τελείως διαφορετικό από τα άλλα είδη του λόγου και έχει πιο πολλή ομορφιά. Στο μυθιστόρημα έχεις ένα συνεχές ενδιαφέρον για τη δουλειά σου. Το ποίημα το γράφεις, τελειώνεις, το ξαναδιορθώνεις, ενώ το μυθιστόρημα είναι εκεί και σε περιμένει. Έχει μια γοητεία αυτός ο τρόπος γραφής.

-«Μαγδαληνή, Μάγδα, Μάγκι...» ο τίτλος του μυθιστορήματος. Η γιαγιά, μάνα, κόρη, σύζυγος. Πρόσωπα που ισορροπούν στον πραγματικό καθρέφτη της ζωής. Φαίνεται ότι όλα αυτά είναι μέσα σου όπως και στον καθέναν. Η γιαγιά, ο τόπος καταγωγής, το χωριό, όλες αυτές οι αξίες που χάνονται.

-Χώροι οικείοι; Ναι, γράφεις γι' αυτά που ξέρεις και οι χώροι παίζουν πολύ σπουδαίο ρόλο, τα σπίτια, οι πόλεις, οι δρόμοι.

-Νιώσατε σε κάποιο στάδιο της ζωής σας τη νοσταλγία για την Κύπρο; Πολλές φορές, νοσταλγώ και τώρα την Κύπρο, νοσταλγώ τη Λεμεσό που είχαμε, το χωριό μου όπως ήταν όταν ήμουν παιδί, την πόλη μου που μύριζε γιασεμιά. Έζησα και στο εξωτερικό και είχα τη νοσταλγία από μακριά που είναι ακόμα πιο έντονη. Έτυχε να βρεθούμε στο εξωτερικό την ημέρα του πραξικοπήματος και της εισβολής και τα παιδιά, οι συγγενείς μας ήταν όλοι στην Κύπρο. Αυτή η έντονη νοσταλγία του τόπου σου που υποφέρει, που έχει ένα πρόβλημα, είναι τεράστια.

-Η σημερινή γυναίκα κάνει συμβατική ζωή; Ίσως όχι η σημερινή γυναίκα, αλλά η γυναίκα της δικής μου γενιάς μεγάλωνε με πολλά ταμπού. Έπρεπε να κάνει έναν καλό γάμο, να αφήσει την καριέρα της για να ακολουθήσει το σύζυγο, να κλειστεί στο κουτάκι της ασφάλειας του γάμου. Η ηρωίδα μου έκανε σπουδές, αλλά δεν εξάσκησε το επάγγελμά της. Στερήθηκε και πολλά άλλα πράγματα μια που από 18 χρόνων έφυγε

Ορισμένες γυναίκες δέχονται αυτή την πορεία μέχρι το τέλος της ζωής τους, είναι δυστυχισμένες μέχρι το τέλος, άλλες δεν το δέχονται και αντιδρούν.

-Την Τρίτη γιορτάζεται η Παγκόσμια Ημέρα της Γυναίκας. Η γυναίκα σήμερα το δέχεται ή όχι; Νομίζω ότι έχουν αλλάξει τα πράγματα. Για παράδειγμα η κόρη μου έκανε ένα γάμο και μετά τον διέλυσε διότι δεν περνούσε καλά. Πολύ καλά έκανε. Αν ήμουν εγώ στη θέση της, μπορεί να μην το έκανα στην εποχή μου.

-Έχει μέρος της Έλλης Παιονίδου η ηρωίδα; Σίγουρα, όπως και όλοι οι χαρακτήρες, όχι μόνο η ηρωίδα. Κι η γιαγιά μπορεί να είναι λίγο Έλλη κι η μητέρα και ο πατέρας.

-Νιώσατε αυτή την παγίδα σε κάποιο στάδιο της ζωής σας; Βέβαια, μα ξεκινάς από δικές σου προσωπικές εμπειρίες και προχωράς.

-Κάνσατε την επανάστασή σας; Βέβαια έκανα την επανάστασή μου.

-Μέσα από μια επανάσταση έρχεται η αυτογνωσία της γυναίκας; Δεν είναι απαραίτητο ότι μετά την επανάσταση θα έλθει η αυτογνωσία. Εγώ έκανα την επανάσταση φεύγοντας από το σπίτι μου για να παντρευτώ τον άντρα που ήθελα.

-Ο έρωτας είναι η κινητήριος δύναμη; Η μεγαλύτερη. Αλλά στην περίπτωση του μυθιστορήματός μου δεν είναι αυτοσκοπός ο έρωτας. Ξαφνικά

ΕΛΛΗ ΠΑΙΟΝΙΔΟΥ

Μαγδαληνή, Μάγδα, Μάγκι...
μυθιστόρημα

ΜΕΤΑΧΜΙΟ
Λογοτεχνία

κά νιώθει ότι στα μάτια κάποιου άλλου ατόμου είναι κάποια, ενώ ως τότε είχε συνηθίσει να είναι η μάνα, η γιαγιά, η σύζυγος με τις κοινωνικές υποχρεώσεις, ξαφνικά έγινε μια όμορφη οντότητα και αυτό ήταν ένα κίνητρο.

-Ο έρωτας είναι ένας καθρέφτης για να δεις τον εαυτό σου; Είναι ένας πολύ σημαντικός καθρέφτης. Ακόμα και σε μεγάλη ηλικία που δεν είναι τα φτερά του έρωτα τόσο ζωντανά όσο στη νιοτή, είναι κινητήριος δύναμη για να αντιμετωπίσεις δυσκολίες. Ενώ ο έρωτας στα νιάτα σε σπρώχνει για να κάνεις πράγματα, σε μεγάλη ηλικία σου ανοίγει δρόμους προς άλλες κατευθύνσεις. Ο έρωτας είναι από τις πιο θετικές ενέργειες στον άνθρωπο.

-Μέσα στο μυθιστόρημα σας συμβαίνουν πολλά γεγονότα που μπορεί να αντιμετωπίσει κανείς στη ζωή. Εκτός του έρωτα, της αυτογνωσίας, είναι ο θάνατος μιας φίλης με καρκίνο, ο ομοφυλόφιλος γιος που θρίσκει μπλεγμένος, που δεν έχει ξεπεράσει το οιδιπόδειό του. Είναι ένα περίεργο πράγμα το μυθιστόρημα, την ώρα που γράφεις ξαφνικά ξεπετάγεται ένας χαρακτήρας που εσύ δεν περιμένες καθόλου. Δεν ήξερα ξεκινώντας πού θα κατέληγα. Ούτε το τέλος το γνώριζα, για πολύ καιρό παιδεύομαι και δεν ήξερα τι θα κάνει στο τέλος η ηρωίδα. Διαβάζω

για δεύτερη φορά αυτό τον καιρό την «Αβάστακτη ελαφρότητα του είναι» του Μίλαν Κούντερα και λέει κάπου ότι ο μυθιστοριογράφος ξεκινά από μια εικόνα, από ένα γεγονός, από μια φράση και μπορεί να βγάλει ολόκληρο μυθιστόρημα, να φτιάξει χαρακτήρες από εκείνο το γεγονός. Πράγματι, έτσι μπορεί να ξεκινήσεις αλλά όπως προχωρείς, να έρχονται άλλοι χαρακτήρες να πλαισιώνουν τους κεντρικούς, χωρίς εσύ να το περιμένεις. Τα γεγονότα έρχονται και σε βρίσκουν χωρίς να τα περιμένεις. Είναι ένα περίεργο πράγμα, γι' αυτό σου είπα ότι έχει γοητεία το μυθιστόρημα, διότι κάθε φορά βγαίνουν καθώς γράφω πράγματα που δεν τα περιμένω.

-Πόσο καιρό σας πήρε η γραφή του μυθιστορήματος; Γύρω στα τρία χρόνια. Γράφτηκε, ξαναγράφηκε και ξαναγράφηκε.

-Τυχαιά γίνεται η παρουσίαση την επομένη της Παγκόσμιας Ημέρας της Γυναίκας; Εντελώς τυχαία και χαίρομαι που συμπίπτει με την Παγκόσμια Ημέρα της Γυναίκας, διότι είναι ένα βιβλίο με επίκεντρο τη γυναίκα. Γι' αυτό παίρνω τηλεφωνήματα και τηλεμηνύματα από πολλές γυναίκες. Τους αρέσει πολύ, το βρίσκουν αληθινό.

-Στο τέλος η ηρωίδα κάνει εκείνο το αναγκαίο θήμα χωρίς να υπολογίσει κόστος. Παίρνει τη μεγάλη απόφαση. Αυτή η γυναίκα αφήνει κατά μέρος καλοπέραση, κοινωνική θέση, ακόμα και την οικογένειά της και αποφασίζει να πάρει ένα δρόμο που είχε διακόψει όταν ήταν παιδί. Και σε μια ηλικία όχι εύκολη που οι πλείστες γυναίκες τα έχουν διπλώσει. Ξαναγυρίζει σε μια Κύπρο που ήξερε πριν από 30-40 χρόνια.

-Δεν επιστρέφει στην Κύπρο του σήμερα; Μα σήμερα ο τόπος μας έχει αλλάξει πάρα πολύ. Με θλίψη το λέω, η ψυχολογία και η νοοτροπία των ανθρώπων αλλοιώθηκαν. Υπάρχει διάβρωση από το χρήμα. Κυριαρχεί μια αδιαφορία, μια απάθεια για τα κοινά, για το τι θα γίνει αύριο. Όλοι έχουμε βουλευτεί στο μικρό μας κόσμο, ακόμα και στα παιδιά, στους νέους, δεν βλέπω τη σπιρτάδα που είχαμε εμείς τότε. Μεγάλωσα με την πρώτη ΕΟΚΑ, ζήσαμε τα προβλήματα με τους Τουρκοκύπριους, μετά ήρθε το πραξικόπημα, η εισβολή, είχαμε πάντοτε κάτι που μας κινητοποιούσε έστω και αρνητικά. Σήμερα νομίζω ότι υπάρχει μια απάθεια, γι' αυτό στρέφονται οι νέοι σε άλλα ενδιαφέροντα, γι' αυτό έχουμε τόση διαφθορά.

-Ετοιμάζετε κάτι άλλο; Πάντα κάτι γράφω. Ήδη έχω έτοιμο ένα μυθιστόρημα για νέους.